

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

privind sistemul național de asistență socială

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. – Prezenta lege reglementează organizarea, funcționarea și finanțarea sistemului național de asistență socială în România.

Art. 2. – (1) *Sistemul național de asistență socială* reprezintă ansamblul de instituții și măsuri prin care statul, prin autoritățile administrației publice centrale și locale, colectivitatea locală și societatea civilă intervin pentru prevenirea, limitarea sau înlăturarea efectelor temporare sau permanente ale unor situații care pot genera marginalizarea sau excluziunea socială a persoanei, familiei, grupurilor sau comunităților.

(2) Asistența socială, componentă a sistemului național de protecție socială, cuprinde serviciile sociale și prestațiile sociale acordate în vederea dezvoltării capacităților individuale sau

colective pentru asigurarea nevoilor sociale, creșterea calității vieții și promovarea principiilor de coeziune și incluziune socială.

Art. 3. – (1) În vederea promovării procesului de incluziune socială, prezenta lege reglementează coordonarea și organizarea unitară a sistemului de servicii sociale și prestații sociale.

(2) Scopul prezentei reglementări este de a crea condițiile necesare implementării măsurilor și acțiunilor sociale pentru garantarea dreptului fiecărei persoane aflate într-o situație de nevoie socială, datorată unor motive de natură economică, fizică, psihică sau socială, de a beneficia de servicii sociale și prestații sociale.

Art. 4. – În vederea garantării accesului egal la drepturile prevăzute de legislația în vigoare, sistemul de asistență socială se întemeiază pe următoarele principii generale:

a) *universalitatea*, potrivit căruia fiecare persoană are dreptul la asistență socială, în condițiile prevăzute de lege;

b) *respectarea demnității umane*, potrivit căruia fiecărei persoane îi este garantată dezvoltarea liberă și deplină a personalității;

c) *solidaritatea socială*, potrivit căruia comunitatea participă la sprijinirea persoanelor care nu își pot asigura nevoile sociale, pentru menținerea și întărirea coeziunii sociale;

d) *parteneriatul*, potrivit căruia autoritățile administrației publice centrale și locale, instituțiile de drept public și privat, structurile asociative, precum și instituțiile de cult recunoscute de lege cooperează în vederea acordării serviciilor sociale;

e) *subsidiaritatea*, potrivit căruia, în situația în care persoana sau familia nu-și poate asigura integral nevoile sociale, intervine colectivitatea locală și structurile ei asociative și complementar, statul;

f) *participarea beneficiarilor*, potrivit căruia beneficiarii măsurilor și acțiunilor de asistență socială contribuie activ la procesul de decizie și de acordare a acestora;

g) *transparența*, potrivit căruia se asigură creșterea gradului de responsabilitate a administrației publice centrale și locale față de cetățean, precum și stimularea participării active a beneficiarilor la procesul de luare a deciziilor;

h) *nediscriminarea*, potrivit căruia accesul la drepturile de asistență socială se realizează fără restricție sau preferință față de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, categorie socială, opinie, sex sau orientare sexuală, vârstă, apartenență politică, dizabilitate, boală cronică necontagioasă, infectare HIV ori apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Art. 5. – În sensul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos se definesc după cum urmează:

a) *procesul de incluziune socială* reprezintă setul de măsuri și acțiuni multidimensionale din domeniile protecției sociale, ocupării forței de muncă, locuirii, educației, sănătății, informării - comunicării, mobilității, securității, justiției și culturii, destinate combaterii excluziunii sociale;

b) *nevoia socială* reprezintă ansamblul de cerințe indispensabile fiecărei persoane pentru asigurarea condițiilor de viață, în vederea integrării sociale;

c) *prestațiile sociale* sunt măsuri de redistribuție financiară destinate persoanelor sau familiilor care întrunesc condițiile de eligibilitate prevăzute de lege;

d) *serviciile sociale* reprezintă ansamblul complex de măsuri și acțiuni realizate pentru a răspunde nevoilor sociale ale persoanelor, familiilor, grupurilor sau comunităților, în vederea prevenirii și depășirii unor situații de dificultate, vulnerabilitate sau dependență, pentru creșterea calității vieții și promovarea coeziunii sociale; serviciile sociale se pot organiza în forme diverse, stabilite prin nomenclatorul serviciilor sociale;

e) *furnizorii de servicii sociale* sunt persoanele fizice sau juridice, de drept public sau privat, care acordă servicii sociale, în condițiile prevăzute de lege;

f) *așezământul* reprezintă amplasamentul social organizat pentru desfășurarea serviciilor sociale și a altor activități de interes obștesc;

g) *colectivitatea locală* reprezintă totalitatea locuitorilor dintr-o unitate administrativ-teritorială cu interese, credințe sau norme de viață comune;

h) *comunitatea locală* reprezintă membrii organizați ai colectivității locale, formele de asociere a acestora, instituțiile administrației publice locale, precum și alte instituții publice sau private din domeniul educației, sănătății sau altele asemenea;

i) *acreditarea* reprezintă procesul prin care furnizorul de servicii sociale demonstrează propria capacitate funcțională, organizațională și administrativă în acordarea serviciilor sociale, sub condiția respectării standardelor de calitate în vigoare, iar statul recunoaște competența acestuia de a acorda servicii sociale;

j) *standardele generale și specifice de calitate* reprezintă ansamblul de norme pe baza cărora este evaluată și monitorizată activitatea furnizorilor și calitatea serviciilor sociale acordate;

k) *ancheta socială* este o metodă de investigație întemeiată pe diferite tehnici de culegere și de prelucrare a informației, în scopul analizei situației sociale și economice a persoanelor, familiilor, grupurilor sau comunităților, având rol de diagnostic social;

l) *dezvoltarea comunitară* reprezintă procesul prin care o comunitate își identifică anumite probleme prioritare, se implică și cooperează în rezolvarea lor, folosind preponderent resurse interne;

m) *societatea civilă* este formată din persoane asociate sub diferite forme, pe baza unor interese comune și care își dedică timpul, cunoștințele și experiența pentru a-și promova și apăra drepturile și interesele; formele asociative pot fi, în principal, asociații și fundații, organizații sindicale și patronale, organizații culturale și de cult, precum și grupuri comunitare informale.

Art. 6. – (1) Statul, prin autoritățile administrației publice centrale și locale, își asumă responsabilitatea de realizare a măsurilor și acțiunilor prevăzute în actele normative privind prestațiile sociale și serviciile sociale.

(2) Autoritățile administrației publice centrale asigură transferul atribuțiilor și al mijloacelor financiare necesare către autorități ale administrației publice locale și societatea civilă, inclusiv către instituțiile de cult recunoscute de lege.

CAPITOLUL II

Dreptul la asistență socială

Art. 7. – (1) Dreptul la asistență socială este garantat, în condițiile legii, pentru toți cetățenii români care au domiciliul sau reședința în România, fără nici un fel de discriminare.

(2) Cetățenii altor state, apatrizii, precum și orice altă persoană care a dobândit o formă de protecție și care are domiciliul sau reședința în România au dreptul la asistență socială, în condițiile legislației române și ale acordurilor și tratatelor la care România este parte.

(3) Persoanele prevăzute la alin. (1) și (2) au dreptul de a fi informate asupra conținutului și modalităților de acordare a măsurilor și acțiunilor de asistență socială.

Art. 8. – (1) Drepturile la asistență socială se acordă la cerere sau din oficiu, după caz, în conformitate cu prevederile legii.

(2) Serviciile sociale și prestațiile sociale se acordă în funcție de situația persoanei sau familiei, în conformitate cu legislația în vigoare.

Art. 9. – Drepturile la asistență socială se acordă în condițiile prevăzute de legile speciale care le reglementează.

CAPITOLUL III

Sistemul de servicii și prestații sociale

SECȚIUNEA 1

Serviciile sociale

Art. 10. – (1) Serviciile sociale pot fi servicii primare și servicii specializate.

(2) *Serviciile sociale primare* sunt măsuri și acțiuni de proximitate și prevenție acordate în comunitate, în scopul identificării și limitării situațiilor de risc în care se poate afla la un moment dat persoana, familia sau grupul.

(3) *Serviciile sociale specializate* sunt măsurile de suport și asistență care au ca scop menținerea, refacerea sau dezvoltarea capacităților persoanei sau familiei, aflate în situații specifice de vulnerabilitate sau de risc de excludere socială și sunt acordate de personal calificat și specializat.

Art. 11. – (1) Furnizarea serviciilor sociale se organizează într-un sistem descentralizat, la nivelul comunităților locale, pentru a răspunde cât mai adecvat nevoilor sociale identificate, tipologiei potențialilor beneficiari și condițiilor particulare în care aceștia se află.

(2) Sistemul de servicii sociale se reglementează prin legi speciale.

Art. 12. – (1) Furnizorii de servicii sociale pot organiza și acorda servicii sociale, cu sau fără găzduire, după cum urmează:

- a) în comunitate;
- b) la domiciliul beneficiarului;
- c) în centre de zi și centre rezidențiale, publice sau private.

(2) Centrele de zi și rezidențiale reprezintă așezăminte în care serviciile sociale sunt acordate de către personal calificat și care dispun de infrastructura adecvată furnizării acestora; în centrele rezidențiale persoana este găzduită mai mult de 24 de ore.

(3) Serviciile sociale se pot organiza în forme diverse, stabilite prin nomenclatorul serviciilor sociale, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

Art. 13. – (1) Serviciile sociale sunt acordate de furnizori de servicii sociale care sunt persoane fizice sau juridice, de drept public sau privat.

(2) Furnizorii de servicii sociale și serviciile sociale acordate se acreditează în condițiile prevăzute de lege.

(3) Furnizorii de servicii sociale acreditați, precum și serviciile sociale acordate de aceștia se înregistrează în registrul electronic unic, organizat la nivel național pe baza ordinului ministrului muncii, solidarității sociale și familiei.

Art. 14. – (1) Asigurarea calității serviciului social se realizează prin respectarea standardelor generale și specifice de calitate, aprobate prin ordin al ministrului muncii, solidarității sociale și familiei.

(2) Respectarea standardelor de calitate este supusă unui proces de evaluare și monitorizare.

(3) Metodologia de evaluare și monitorizare a îndeplinirii de către furnizori a standardelor de calitate se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

Art. 15. – Furnizorii de servicii sociale acreditați pot încheia convenții de parteneriat sau contracte pentru acordarea serviciilor sociale.

Art. 16. – Serviciile sociale sunt organizate într-un sistem flexibil, multidisciplinar și coordonat și pot fi furnizate în sistem integrat cu serviciile de sănătate, învățământ, locuire, ocupare a forței de muncă și altele asemenea, în funcție de complexitatea situației.

SECȚIUNEA a 2-a
Prestațiile sociale

Art. 17. – (1) Prestațiile sociale reprezintă transferuri financiare și cuprind: alocații familiale, ajutoare sociale, indemnizații și facilități.

(2) Alocațiile familiale se acordă familiilor și au în vedere nașterea, educația și întreținerea copiilor.

(3) Ajutoarele sociale se acordă persoanelor sau familiilor aflate în dificultate și ale căror venituri sunt insuficiente pentru acoperirea nevoilor minime de viață, evaluate prin anchetă socială, precum și prin alte instrumente specifice.

(4) Indemnizațiile și facilitățile se acordă persoanelor pentru favorizarea incluziunii sociale și asigurării unei vieți autonome; indemnizațiile cu caracter reparatoriu se acordă persoanelor și după caz, familiilor acestora, care au suferit daune în urma unor evenimente socio-politice sau legate de catastrofe și calamități naturale, recunoscute prin lege.

Art. 18. – Principalele criterii pe baza cărora se acordă prestațiile sociale sunt următoarele:

- a) evaluarea contextului familial;
- b) veniturile solicitantului sau ale familiei acestuia;
- c) condițiile de locuire;
- d) starea de sănătate și gradul de dependență.

Art. 19. – (1) Statul acordă prestațiile sociale prin autoritățile administrației publice centrale sau locale, în conformitate cu prevederile legislației în vigoare.

(2) Prestațiile sociale se acordă în bani sau în natură, din bugetul de stat sau, după caz, din bugetul local, și sunt reglementate prin legi speciale.

CAPITOLUL IV

Personalul din sistemul de asistență socială

Art. 20. – (1) În domeniul asistenței sociale activează personal de specialitate în asistență socială, precum și personal cu diverse calificări și competențe.

(2) Formarea personalului de specialitate în asistență socială se realizează în instituții de învățământ de stat și private, care funcționează în condițiile legii, precum și în procesul de formare continuă.

(3) Personalul implicat în furnizarea serviciilor sociale își desfășoară activitatea în conformitate cu statutul profesiei, al dispozițiilor Codului muncii, precum și al altor dispoziții legale, după caz.

Art. 21. – (1) Serviciile sociale sunt furnizate de asistenți sociali, precum și de persoane cu diverse calificări și competențe, specifice domeniului de intervenție.

(2) În procesul de furnizare a serviciilor sociale se pot implica, alături de personalul prevăzut la alin. (1), membri de familie, alte persoane fizice, precum și voluntari, în condițiile legii.

(3) În funcție de complexitatea și forma de organizare, serviciile sociale sunt acordate de echipe pluridisciplinare.

(4) Coordonarea echipelor pluridisciplinare, precum și a activităților legate de soluționarea cazului social se realizează de managerul de caz sau responsabilul de caz.

Art. 22. – Personalul care activează în domeniul asistenței sociale are obligația:

a) să își desfășoare activitatea în conformitate cu legislația în vigoare;

b) să asigure confidențialitatea informațiilor obținute în exercitarea profesiei;

c) să respecte intimitatea beneficiarilor;

d) să respecte libertatea beneficiarului de a alege serviciile sociale și furnizorii de servicii sociale;

- e) să respecte etica profesională;
- f) să implice activ beneficiarii de servicii și, după caz, familiile acestora în procesul decizional și de acordare a serviciilor sociale;
- g) să respecte demnitatea și unicitatea persoanei.

Art. 23. – (1) Unele categorii ale personalului din sistemul public de asistență socială pot beneficia de sporuri la salariul de bază, în funcție de condițiile specifice de activitate.

(2) Categoriile de personal, condițiile de acordare și nivelul sporurilor prevăzute la alin. (1) se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

CAPITOLUL V

Organizarea și funcționarea sistemului național de asistență socială

SECȚIUNEA 1

Administrația publică centrală

Art. 24. – (1) Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei este autoritatea publică centrală care elaborează politica de asistență socială și promovează drepturile familiei, copilului, persoanelor vârstnice, persoanelor cu handicap și ale oricăror altor persoane aflate în nevoie.

(2) Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei stabilește strategia națională și sectorială de dezvoltare în domeniul social, coordonează și monitorizează implementarea acestora, susține financiar și tehnic programele sociale și exercită controlul asupra acordării serviciilor sociale și prestațiilor sociale. În elaborarea strategiei naționale și sectoriale, Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei se consultă cu autoritățile publice centrale și locale care au responsabilități în finanțarea și acordarea serviciilor sociale, precum și cu reprezentanți ai societății civile cu activități în domeniu.

(3) În domeniul protecției copilului, familiei și a persoanelor cu handicap funcționează organe și instituții de specialitate, organizate la nivel de autorități sau agenții naționale, subordonate Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, înființate prin lege.

(4) În exercitarea atribuțiilor sale, Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei colaborează cu celelalte ministere și organe de specialitate din subordinea Guvernului, cu alte instituții publice și organisme de drept privat.

(5) Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei poate constitui structuri executive sau consultative în scopul implementării și monitorizării politicilor sociale, precum și a programelor de dezvoltare în domeniu.

Art. 25. – În vederea realizării rolului său în domeniul asistenței sociale, Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei îndeplinește următoarele funcții:

a) de autoritate de stat, prin care se asigură exercitarea controlului aplicării unitare și respectării reglementărilor legale în domeniu;

b) de strategie, prin care se stabilesc obiectivele și direcțiile prioritare de dezvoltare a sistemului de asistență socială, în concordanță cu politicile sociale stabilite de Guvern;

c) de reglementare, prin care se asigură elaborarea cadrului normativ și instituțional necesar pentru realizarea obiectivelor strategice în domeniul asistenței sociale;

d) de reprezentare, prin care se asigură, în numele statului român, reprezentarea pe plan intern și extern;

e) de coordonare, prin care se asigură funcționarea unitară și eficientă a sistemului de asistență socială;

f) de armonizare, prin care se asigură transpunerea reglementărilor Uniunii Europene în legislația națională;

g) de administrare, prin care se asigură gestionarea resurselor umane, materiale și financiare, conform legii;

h) de mediere socială, prin care se asigură soluționarea pe cale amiabilă a contestațiilor.

Art. 26. – În domeniul asistenței sociale, Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei îndeplinește următoarele atribuții principale:

a) elaborează politici și programe de dezvoltare unitară în domeniu;

b) stabilește obiectivele prioritare și direcțiile de acțiune ale politicilor din domeniul asistenței sociale;

c) elaborează proiecte de acte normative, norme metodologice și alte reglementări privitoare la organizarea, funcționarea și dezvoltarea sistemului de asistență socială;

d) inițiază și susține proiecte-pilot pentru implementarea programelor din domeniul asistenței sociale;

e) monitorizează și evaluează sistemul de servicii sociale și prestații sociale;

f) finanțează sau, după caz, finanțează în parteneriat programe din domeniul asistenței sociale;

g) elaborează, propune și monitorizează indicatorii sociali din domeniu;

h) dezvoltă instrumente și metodologii necesare asigurării calității serviciilor sociale;

i) inițiază și asigură participarea la programe de formare profesională în domeniu;

j) reglementează și organizează un sistem unic și coerent de acreditare, în domeniul serviciilor sociale.

Art. 27. – Aplicarea unitară, la nivel teritorial, a legislației și strategiilor naționale din domeniul asistenței sociale este asigurată de Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, prin structurile sale deconcentrate.

Art. 28. – (1) Se înființează Observatorul Social, instituție publică cu personalitate juridică, ce funcționează ca organ de specialitate în directa coordonare a Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei.

(2) Observatorul Social are drept scop eficientizarea procesului de elaborare și implementare a politicilor sociale la nivel național.

(3) Organizarea, funcționarea și finanțarea Observatorului Social se stabilesc prin lege, la propunerea Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei.

Art. 29. – (1) Se înființează Inspecția Socială, ca organ de specialitate al administrației publice centrale, cu personalitate juridică, aflat în subordinea Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei.

(2) Inspecția Socială are ca scop controlul implementării legislației în domeniu, precum și inspectarea activității instituțiilor publice și private, responsabile cu furnizarea prestațiilor și serviciilor sociale.

(3) Organizarea, funcționarea și finanțarea Inspecției Sociale se stabilesc prin lege, la propunerea Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei.

Art. 30. – (1) Se înființează Agenția Națională pentru Prestații Sociale, ca organ de specialitate cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, cu scopul creării unui sistem unitar privind administrarea procesului de acordare a prestațiilor sociale.

(2) În vederea îndeplinirii atribuțiilor care îi revin, Agenția Națională pentru Prestații Sociale își desfășoară activitatea prin structuri organizate în fiecare municipiu, reședință de județ, precum și în municipiul București.

(3) Structurile organizate conform prevederilor alin. (2) pot înființa filiale locale, cu sau fără personalitate juridică, în funcție de numărul și categoriile de persoane beneficiare, precum și de complexitatea activității la nivel teritorial.

(4) Organizarea, funcționarea și finanțarea Agenției Naționale pentru Prestații Sociale se stabilesc prin lege, la propunerea Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei.

SECȚIUNEA a 2-a
Administrația publică locală

Art. 31. – (1) Pentru asigurarea aplicării politicilor sociale în domeniul protecției copilului, familiei, persoanelor vârstnice, persoanelor cu handicap, precum și altor persoane, grupuri sau comunități aflate în nevoie socială, autoritățile administrației publice locale înființează și organizează servicii publice de asistență socială.

(2) Autoritățile administrației publice locale răspund de înființarea, organizarea și furnizarea serviciilor sociale.

Art. 32. – Consiliile județene înființează și organizează, în subordinea lor, serviciul public de asistență socială, la nivel de direcție generală, cu următoarele atribuții principale:

a) elaborează și implementează strategiile și planurile de acțiune la nivel județean, în concordanță cu strategiile și planurile naționale de acțiune în domeniu, precum și cu programul propriu de dezvoltare comunitară;

b) inițiază și aplică măsuri de prevenire și combatere a situațiilor de marginalizare și excludere socială și asigură soluționarea urgențelor sociale;

c) coordonează înființarea, organizarea și furnizarea serviciilor sociale, în concordanță cu nevoia socială identificată, asigurând o acoperire echitabilă a dezvoltării acestora pe întreg teritoriul județului, și acordă sprijin financiar și tehnic pentru susținerea acestora;

d) propune înființarea și administrează serviciile sociale specializate, direct sau în parteneriat, ori prin contractare cu alte autorități și instituții publice și private, forme de asociere a societății civile, inclusiv cu instituții de cult recunoscute de lege, implicate în derularea programelor de asistență socială;

e) acordă sprijin autorităților locale, în scopul dezvoltării și organizării serviciilor sociale;

f) asigură activitățile de informare, formare și consiliere, în vederea creșterii performanței serviciilor publice de asistență

socială de la nivelul consiliilor locale ale municipiilor, orașelor și comunelor;

g) monitorizează și evaluează serviciile sociale înființate și administrate;

h) elaborează și implementează proiecte cu finanțare națională și internațională în domeniu;

i) acordă asistență tehnică necesară pentru crearea și formarea structurilor comunitare consultative, ca formă de sprijin în activitatea de asistență socială;

j) elaborează și propune consiliului județean proiectul de buget anual pentru susținerea serviciilor sociale și a altor măsuri de asistență socială, în conformitate cu planul de acțiune propriu.

Art. 33. – (1) Consiliile locale ale municipiilor, orașelor și comunelor înființează, în subordinea lor, serviciul public de asistență socială, la nivel de direcție sau, după caz, serviciu, cu următoarele atribuții principale:

a) identifică nevoile sociale ale comunității și le soluționează, în condițiile legii;

b) răspunde de înființarea, organizarea și furnizarea serviciilor sociale primare;

c) dezvoltă și gestionează servicii sociale specializate, după caz, în condițiile legii;

d) încheie convenții de parteneriat și inițiază programe de colaborare cu alte autorități locale, instituții publice și private, structuri asociative, precum și cu instituții de cult recunoscute de lege, pentru furnizarea serviciilor sociale dezvoltate, în conformitate cu nevoile locale identificate și prevederile planului județean de acțiune;

e) furnizează informațiile și datele solicitate de serviciul public de asistență socială județean, precum și de autoritățile publice centrale cu responsabilități în domeniu;

f) elaborează și implementează proiecte cu finanțare națională și internațională în domeniu;

g) elaborează și propune consiliului local al municipiului, orașului sau comunei proiectul de buget anual pentru susținerea

serviciilor sociale și a altor măsuri de asistență socială, în conformitate cu planul de acțiune propriu.

(2) Prin derogare de la prevederile alin.(1), pentru îndeplinirea atribuțiilor prevăzute la același alineat, consiliile locale și primăriile de la nivelul comunelor care nu dispun de capacitatea și resursele necesare înființării unui serviciu public de asistență socială, angajează personal cu competențe în domeniul asistenței sociale, cu contract individual de muncă.

Art. 34. – Consiliul general al municipiului București înființează și organizează, în subordinea sa, serviciul public de asistență socială la nivel de direcție generală, cu următoarele atribuții principale:

a) elaborează strategiile de dezvoltare și planurile de acțiune în domeniul asistenței sociale pentru municipiul București și asigură o dezvoltare unitară și echitabilă a serviciilor sociale la nivelul întregii capitale;

b) identifică și evaluează nevoile sociale, categoriile de beneficiari și tipurile de servicii sociale dezvoltate la nivelul municipiului București;

c) colaborează cu serviciile publice de asistență socială de la nivelul sectoarelor, precum și cu formele de asociere ale societății civile, în vederea organizării și dezvoltării serviciilor sociale în mod echitabil, pe întreg teritoriul municipiului București;

d) avizează proiectele de servicii sociale, inițiate la nivelul sectoarelor municipiului București, privind conformitatea acestora cu strategia municipală de dezvoltare în domeniu;

e) inițiază și aplică programe de prevenire și combatere a situațiilor de marginalizare și excludere socială, asigură soluționarea urgențelor sociale și dezvoltă proiecte de servicii sociale destinate, în principal, categoriilor de persoane ale căror nevoi nu sunt acoperite de serviciile create la nivelul sectoarelor municipiului București, cum ar fi centre-pilot, centre de tranzit și altele asemenea;

f) creează sistemul informațional managerial necesar implementării activităților de evaluare, monitorizare și comunicare în domeniu;

g) furnizează datele și informațiile solicitate de autoritățile administrației publice centrale;

h) elaborează și propune Consiliului general al municipiului București proiectul de buget anual pentru susținerea serviciilor sociale și a altor măsuri de asistență socială, în conformitate cu planul de acțiune propriu.

Art. 35. – Consiliile locale ale sectoarelor municipiului București înființează și organizează, în subordinea lor, serviciul public de asistență socială, la nivel de direcție generală, cu următoarele atribuții principale:

a) identifică nevoile sociale din raza sectorului și le soluționează, în condițiile legii;

b) elaborează, implementează, monitorizează și evaluează planurile de acțiune în domeniul asistenței sociale, în concordanță cu nevoile proprii de dezvoltare, precum și cu strategiile și planurile de dezvoltare naționale și ale municipiului București;

c) răspunde de înființarea, organizarea și furnizarea serviciilor sociale primare și specializate, în condițiile legii;

d) încheie convenții de parteneriat și inițiază programe de colaborare cu alte autorități locale, instituții publice și private, structuri asociative, precum și cu instituții de cult recunoscute de lege, pentru furnizarea serviciilor sociale dezvoltate, în conformitate cu nevoile locale identificate și cu prevederile planului de acțiune al municipiului București;

e) furnizează datele și informațiile solicitate de serviciul public de asistență socială al municipiului București, precum și de autoritățile publice centrale cu responsabilități în domeniu;

f) monitorizează și evaluează serviciile sociale înființate și administrate;

g) inițiază și aplică programe de prevenire și combatere a situațiilor de marginalizare și excludere socială și asigură soluționarea urgențelor sociale;

h) elaborează și implementează proiecte cu finanțare națională și internațională în domeniu;

i) elaborează și propune consiliului local al sectorului proiectul de buget anual, pentru susținerea serviciilor sociale și a altor măsuri de asistență socială, în conformitate cu planul de acțiune propriu.

Art. 36. – Modelul regulamentelor de organizare și funcționare ale serviciilor publice de asistență socială de la nivelul administrației publice locale se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei și a Ministerului Administrației și Internelor.

CAPITOLUL VI

Finanțarea prestațiilor sociale și a serviciilor sociale

Art. 37. – (1) Asistența socială se finanțează, în principal, din fonduri alocate de la bugetul de stat sau de la bugetele locale.

(2) Modul de finanțare a asistenței sociale se stabilește prin legile speciale care reglementează acordarea de prestații sociale și furnizarea serviciilor sociale.

Art. 38. – (1) Finanțarea serviciilor sociale din sursele publice se face pe principiile concurenței și al eficienței.

(2) Autoritățile administrației publice centrale sau locale pot contracta servicii sociale, în condițiile legii.

Art. 39. – De la bugetul de stat se asigură:

a) finanțarea prestațiilor sociale reglementate prin legi speciale;

b) finanțarea programelor de interes național, elaborate pe baza programelor județene și ale Consiliului general al municipiului București, în scopul înființării, dezvoltării și susținerii serviciilor sociale;

c) funcționarea și administrarea instituțiilor publice, cu atribuții în domeniul asistenței sociale, aflate în subordinea Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei;

d) acordarea de subvenții în vederea dezvoltării serviciilor sociale și a asigurării funcționării acestora;

e) finanțarea în parteneriat a serviciilor sociale pentru asigurarea continuității serviciului, în conformitate cu nevoia socială și principiul subsidiarității;

f) finanțarea proiectelor-pilot pentru implementarea programelor din domeniul asistenței sociale.

Art. 40. – (1) De la bugetele județelor, bugetele locale ale sectoarelor municipiului București și de la bugetul municipiului București se alocă fonduri pentru:

a) finanțarea serviciilor sociale organizate la nivelul județului, al sectoarelor municipiului București și al municipiului București;

b) finanțarea prestațiilor sociale stabilite prin hotărâri ale consiliilor județene, ale Consiliului general al municipiului București, ale consiliilor locale ale sectoarelor municipiului București, ale municipiilor, ale orașelor și ale comunelor, sau prin legi speciale, după caz.

(2) De la bugetele județelor se poate asigura finanțarea în parteneriat a serviciilor sociale dezvoltate la nivelul municipiilor, orașelor și comunelor.

(3) De la bugetele locale ale municipiilor, orașelor și comunelor se asigură finanțarea:

a) serviciilor sociale realizate de consiliile locale, singure sau în parteneriat cu formele de asociere ale societății civile;

b) ajutoarelor sociale și facilităților acordate pe plan local.

(4) Consiliile locale de la toate nivelurile administrației publice locale au obligația să prevadă în bugetele proprii, distinct, fondurile necesare pentru servicii sociale și prestații sociale, stabilite prin legi speciale și hotărâri ale consiliilor locale.

Art. 41. – (1) La finanțarea serviciilor sociale sunt utilizate și sume provenite din venituri proprii, din donații, sponsorizări sau din alte contribuții din partea unor persoane fizice ori juridice, din țară și din străinătate, precum și din alte surse, cu respectarea legislației în domeniu.

(2) În funcție de venituri, persoanele beneficiare contribuie la finanțarea acordării serviciilor sociale, conform legii.

(3) Sumele încasate drept contribuții, în condițiile alin. (2), se utilizează pentru finanțarea serviciilor sociale.

Art. 42. – (1) Furnizorii de servicii sociale pot dezvolta activități lucrative numai pentru autofinanțarea serviciilor sociale acordate.

(2) Veniturile obținute din activitățile prevăzute la alin. (1) se utilizează și pentru lucrări de modernizare, reamenajare și renovare a centrelor prevăzute la art. 12 alin. (1) lit. c).

Art. 43. – Actualizarea sau corectarea cuantumului prestațiilor sociale reglementate prin legi speciale se realizează anual, cu indicele prețurilor de consum, prin hotărâre a Guvernului.

CAPITOLUL VII

Jurisdicția sistemului național de asistență socială

Art. 44. – (1) Cererea pentru acordarea prestațiilor sociale se înregistrează la serviciul public de asistență socială din subordinea consiliilor locale sau, în situația prevăzută la art. 33 alin. (2), la primăria comunei în a cărei rază își are domiciliul sau reședința persoana solicitantă.

(2) După caz, cererea se poate înregistra la structurile deconcentrate ale Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei sau la serviciul public de asistență socială organizat în subordinea consiliului județean, respectiv în subordinea Consiliului general al municipiului București.

(3) Cererea pentru acordarea serviciilor sociale se înregistrează la furnizorul de servicii sociale, public sau privat, după caz.

(4) Procedura de înregistrare și soluționare a cererii de acordare a serviciilor sociale și a prestațiilor sociale se reglementează prin legi speciale.

Art. 45. – (1) Dreptul la prestații sociale se stabilește prin decizia structurilor deconcentrate ale Agenției Naționale pentru Prestații Sociale.

(2) În situația în care sunt îndeplinite condițiile legale, plata prestațiilor sociale se efectuează începând cu luna următoare depunerii cererii.

(3) Încetarea plății se face începând cu luna următoare celei în care nu mai sunt îndeplinite condițiile de eligibilitate.

Art. 46. – (1) Decizia de stabilire a dreptului la servicii sociale și prestații sociale poate fi contestată la Comisia de mediere socială.

(2) Comisia de mediere socială este obligată să se pronunțe în cel mult 30 de zile de la data înregistrării cererii de mediere.

(3) Deciziile Comisiei de mediere socială pot fi atacate în termen de 30 de zile de la data emiterii lor, potrivit prevederilor Legii contenciosului administrativ nr.554/2004.

Art. 47. – (1) Comisia de mediere socială este organizată și funcționează în aparatul structurilor deconcentrate ale Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei.

(2) Regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei de mediere socială se aprobă prin ordin al ministrului muncii, solidarității sociale și familiei, în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi.

Art. 48. – Cererile adresate instanțelor judecătorești pentru soluționarea litigiilor în legătură cu acordarea serviciilor sociale și a prestațiilor sociale sunt scutite de taxa judiciară de timbru.

CAPITOLUL VIII

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 49. – (1) Începând cu data de 1 ianuarie 2008, gestiunea și plata prestațiilor sociale se asigură de Agenția Națională pentru Prestații Sociale.

(2) În perioada 2006-2008, Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei testează modalitatea de organizare și funcționare a sistemului de administrare și gestionare a prestațiilor sociale la nivelul unor centre-pilot și va constitui baza națională de date.

Art. 50. – Începând cu 1 ianuarie 2007, Inspekția Socială preia atribuțiile și responsabilitățile referitoare la inspekție, precum și personalul aferent, de la Autoritatea Națională pentru Persoane cu Handicap și de la Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului.

Art. 51. – (1) În termen de un an de la intrarea în vigoare a prezentei legi, Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei elaborează modificările și completările corespunzătoare la actele normative în vigoare din domeniul asistenței sociale.

(2) Până la elaborarea modificărilor și completărilor prevăzute la alin. (1), actele normative în vigoare la data intrării în vigoare a prezentei legi se vor aplica în continuare, cu excepția dispozițiilor care contravin prevederilor prezentei legi.

Art. 52. – (1) Dispozițiile art.28, 29 și 30 se vor aplica la datele prevăzute de legile speciale.

(2) La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă Legea nr. 705/2001 privind sistemul național de asistență socială, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 814 din 18 decembrie 2001, precum și orice alte dispoziții contrare.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor articolului 75 și ale articolului 76 alineatul (1) din Constituția României, republicată.

**p. PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR**

Dan Radu Rușanu

**PREȘEDINTELE
SENATULUI**

Nicolae Văcăroiu